

Downloaded via the EU tax law app / web

Začasna izdaja

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 22. novembra 2018(*)

„Predhodno odločanje – Člena 56 in 63 PDEU – Svoboda opravljanja storitev in prosti pretok kapitala – Kreditne institucije – Pristojbina za stabilnost in poseben prispevek k tej pristojbini, ki sta določena na podlagi nekonsolidirane bilančne vsote kreditnih institucij s sedežem v Avstriji – Vključitev bančnih poslov, ki imajo omejeno naravo – Izključitev poslov hčerinskih družb v drugi državi članici – Različno obravnavanje – Omejitev – Utemeljitev“

V zadevi C-625/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče, Avstrija) z odločbo z dne 18. oktobra 2017, ki je na Sodišču prispela 3. novembra 2017, v postopku

Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG

proti

Finanzamt Feldkirch,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, podpredsednica v funkciji predsednice prvega senata, J.-C. Bonichot (poročevalec), A. Arabadjiev, E. Regan in C. G. Fernlund, sodniki,

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG C. Nauer, Rechtsanwalt,
- za avstrijsko vlado G. Hesse, agent,
- za Evropsko komisijo R. Lyal, N. Gossement in C. Tritz, agenti,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 56 in 63 PDEU.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG (v nadaljevanju: Hypothekenbank) in Finanzamt Feldkirch (davčni urad v Feldkirchu, Avstrija) glede odločb tega urada z dne 20. januarja 2015 o določitvi zneska pristojbine za stabilnost davka in posebnega prispevka k pristojbini za stabilnost, ki ga mora Hypothekenbank plačati za leto 2014.

Pravni okvir

3 Člen 1 Stabilitätsabgabegesetz (zakon o pristojbini za stabilnost, v nadaljevanju: StabAbgG), ki je bil uveden z Budgetbegleitgesetz 2011 (spremljevalni zakon o proračunu za leto 2011) z dne 30. decembra 2010 (BGBl. I, 111/2010), določa:

„Kreditne institucije plačujejo pristojbino za stabilnost. Kreditne institucije v smislu tega zveznega zakona so tiste, ki imajo dovoljenje v skladu z Bankwesengesetz (zakon o bančništvu), BGBl. št. 532/1993, ter podružnice tujih kreditnih institucij, ki v skladu z zakonom o bančništvu lahko ponujajo svoje storitve prek podružnice v Avstriji. [...]“

4 Člen 2 StabAbgG v različici pred začetkom veljavnosti zveznega zakona BGBl. I, št. 184/2013, določa:

„(1) Osnova za odmero pristojbine za stabilnost je povprečna nekonsolidirana bilančna vsota (odstavek 2) kreditne institucije, zmanjšana za zneske iz odstavka 2. Za koledarska leta 2011, 2012 in 2013 je treba upoštevati povprečno nekonsolidirano bilančno vsoto tistega poslovnega leta, ki se konča v letu 2010. Od naslednjega koledarskega leta naprej je treba upoštevati povprečno nekonsolidirano bilančno vsoto tistega poslovnega leta, ki se konča v letu pred koledarskim letom, za katero je treba plačati pristojbino za stabilnost.

[...]

(6) Za kreditne institucije iz člena 1 s sedežem v drugi državi članici [...], ki dejavnost v Avstriji opravljajo prek podružnice, se v skladu z določbami odstavkov od 1 do 5 izračuna fiktivna bilančna vsota obsega poslovanja, ki ga je treba pripisati tej podružnici, ki tvori osnovo za odmero.“

5 Člen 3 StabAbgG v različici pred začetkom veljavnosti zveznega zakona BGBl. I, št. 13/2014, določa:

„Pristojbina za stabilnost za tiste dele osnove za odmero v skladu s členom 2,

1. ki presegajo 1 milijardo EUR in ne presegajo 20 milijard EUR, znaša 0,055 %,
2. ki presegajo 20 milijard EUR, znaša 0,085 %.“

6 Člen 3 StabAbgG, kakor je bil spremenjen z zveznim zakonom BGBl. I, 13/2014, določa:

„Pristojbina za stabilnost za tiste dele osnove za odmero v skladu s členom 2,

1. ki presegajo 1 milijardo EUR in ne presegajo 20 milijard EUR, znaša 0,09 %,
2. ki presegajo 20 milijard EUR, znaša 0,11 %.“

7 Na podlagi člena 7a(1) StabAbgG se posebni prispevek k pristojbini za stabilnost izračuna v odstotkih od zneskov, ki se plačajo kot pristojbina za stabilnost.

8 V skladu s členom 7b(2) StabAbgG znesek pristojbine za stabilnost za leto 2014 izhaja iz povezane uporabe navedenih določb, ki so veljale pred spremembami, uvedenimi z zveznima

zakonoma BGBl. I, 184/2013, in BGBl. I, 13/2014, in po njih.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

9 Hypothekenbank je kreditna institucija s sedežem v Avstriji, ki opravlja bančne storitve za stranke iz te države članice in iz drugih držav članic. Nezanemarljiv delež bilančne vsote Hypothekenbank, in sicer skoraj četrtina za leto 2014, izhaja iz bančnih poslov s to drugo skupino strank.

10 Davčni urad v Feldkirchu je z odločbama z dne 20. januarja 2015 na podlagi StabAbgG določil znesek pristojbine za stabilnost in posebnega prispevka k pristojbini za stabilnost, ki ju mora Hypothekenbank plačati za leto 2014. Bundesfinanzgericht (zvezno finančno sodišče, Avstrija) je s sodbo z dne 1. aprila 2016 zavrnilo tožbo zoper ti odločbi.

11 Hypothekenbank v utemeljitev pritožbe pred Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče, Avstrija) trdi, da iz naslova pristojbine za stabilnost in posebnega prispevka ni bila dolžna plačati ničesar, ker sta ti dajatvi v nasprotju s pravili na področju državnih pomoči in s svobodo opravljanja storitev ter prostim pretokom kapitala. Natančneje, ta kreditna institucija meni, da člen 2 StabAbgG diskriminira, ker različno obravnava podobne posle. Medtem ko se bančni posli, ki jih kreditna institucija s sedežem v Avstriji brez posrednika ali prek podružnice v drugi državi članici opravi z državljanji drugih držav članic, upoštevajo za določitev osnove za odmero spornih dajatev, se enaki posli, opravljeni prek hčerinskih družb s sedežem v drugi državi članici, ne upoštevajo.

12 Tako naj bi bila skupina družb obdavčena ugodneje kot podjetje, ki ni del skupine. V primeru skupine naj bi bil namreč samodejni učinek merila nekonsolidacije izključitev bilanc hčerinskih družb s sedežem v drugi državi članici kot v Avstriji iz osnove za odmero zadevnih dajatev. Drugače naj bi veljalo za samostojno družbo, ki sama ali prek podružnice opravlja storitve v drugih državah članicah kot v Avstriji, ker naj bi bile te storitve samodejno vključene v bilanco te družbe in v osnovo za odmero pristojbine za stabilnost, ki jo mora plačati. Ta položaj naj bi pomenil diskriminacijo, kar naj bi izhajalo iz sodbe z dne 5. februarja 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47). Ta diskriminacija naj bi lahko ovirala opravljanje bančnih storitev v drugih državah članicah kot v Avstriji. Izogniti naj bi se ji bilo mogoče, če bi bila osnova za odmero pristojbine za stabilnost in posebnega prispevka k tej pristojbini določena glede na konsolidirano bilančno vsoto, pri čemer bi bilo dovoljeno všteti morebitnih dajatev enake narave, ki jih je morala hčerinska družba plačati v drugi državi članici.

13 Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče) meni, da ni gotovo, da iz sodbe z dne 5. februarja 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), ki je bila izrečena na področju svobode ustanavljanja, ter iz sodb z dne 2. junija 2005, Komisija/Italija (C-174/04, EU:C:2005:350), z dne 12. decembra 2006, Test Claimants in the FII Group Litigation (C-446/04, EU:C:2006:774), in z dne 24. maja 2007, Holböck (C-157/05, EU:C:2007:297), ki se nanašajo na prosti pretok kapitala, izhaja, da StabAbgG ni skladen s pravom Unije.

14 Poleg tega predložitveno sodišče v zvezi z uporabo pravil na področju državnih pomoči opozarja, da zlasti iz sodbe z dne 6. oktobra 2015, Finanzamt Linz (C-66/14, EU:C:2015:661, točka 21), izhaja, da se oseba, ki je dolžna plačati davek, ne more sklicevati na to, da davčni ukrep, do katerega so upravičena druga podjetja, pomeni državno pomoč, da bi se s tem lahko izognila plačilu tega davka. Zato meni, da vprašanja za predhodno odločanje v zvezi s tem niso potrebna.

15 V teh okoliščinah je Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je ureditev, ki določa dajatev od bilančne vsote kreditnih institucij, v nasprotju s svobodo opravljanja storitev iz člena 56 PDEU in naslednjih in/ali prostim pretokom kapitala in plačil iz člena 63 PDEU, če mora kreditna institucija s sedežem v Avstriji v zvezi z bančnimi posli s strankami v preostali Evropski uniji plačati dajatev, medtem ko k temu ni zavezana kreditna institucija s sedežem v Avstriji, ki kot matična družba skupine kreditnih institucij take posle opravlja prek kreditne institucije, ki je članica skupine in ima sedež v drugi državi članici Evropske unije, katere bilanco je treba zaradi pripadnosti skupini konsolidirati z bilanco kreditne institucije, ki je matična družba skupine, ker je treba dajatev plačati od nekonsolidirane bilančne vsote (ki ni vključena v konsolidirani računovodski izkaz skupine)?“

Vprašanje za predhodno odločanje

Uvodne ugotovitve

16 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da so s pristojbino za stabilnost in posebnim prispevkom k tej pristojbini, katerih zakonitost se izpodbija v sporu o glavni stvari, obdavčene kreditne institucije s sedežem v Avstriji in podružnice tujih kreditnih institucij s sedežem v tej državi članici. Osnova za odmero teh dajatev je določena glede na „povprečno nekonsolidirano bilančno vsoto“ kreditnih institucij s sedežem v Avstriji in, v primeru podružnic tujih družb, na podlagi fiktivne bilance. Pojem „nekonsolidirana“ pomeni, da sta pristojbina za stabilnost in posebni prispevek k tej pristojbini določena glede na bilančno vsoto vsake pravne osebe, upoštevane posamično, in ne glede na konsolidirano bilanco skupine družb.

17 Kot je poudarilo predložitveno sodišče, se bančni posli odražajo v bilančni vsoti kreditnih institucij. Iz tega izhaja, da se znesek, ki ga je treba plačati iz naslova dajatev iz postopka v glavni stvari, spreminja glede na bančne posle, ki jih kreditne institucije s sedežem v Avstriji opravijo neposredno ali v svojih podružnicah. Bančni posli hčerinskih družb takih avstrijskih institucij, ki imajo sedež v drugih državah članicah, se ne upoštevajo za določitev osnove za odmero teh dajatev.

18 Poleg tega se spor o glavni stvari ne nanaša na možnost tožene stranke iz postopka v glavni stvari, Hypothekenbank, da v drugi državi članici kot v Avstriji ponuja storitve prek stalne poslovne enote ali da tam izvršuje svobodo ustanavljanja. Kot je sama potrdila v pisnem stališču, svojim strankam iz drugih držav članic ponuja storitve, vendar ne prek stalnih poslovnih enot s sedežem v teh državah članicah.

19 Predložitveno sodišče s svojim vprašanjem torej v bistvu sprašuje, ali je treba člena 56 in 63 PDEU razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni ureditvi, kot je ta iz postopka v glavni stvari, ker kreditnim institucijam s sedežem v Avstriji, ki – tako kot ta iz postopka v glavni stvari – svojim strankam iz drugih držav članic ponujajo storitve, vendar ne prek stalnih poslovnih enot s sedežem v teh državah članicah, nalaga plačilo dajatve, določene glede na „povprečno nekonsolidirano bilančno vsoto“, ki zajema bančne posle teh institucij neposredno z državljani drugih držav članic, medtem ko izključuje enake posle hčerinskih družb kreditnih institucij s sedežem v Avstriji, kadar imajo te hčerinske družbe sedež v drugih državah članicah.

Svoboda, ki se uporabi

20 Ker je vprašanje za predhodno odločanje postavljeno tako v zvezi s členom 56 PDEU kot v zvezi s členom 63 PDEU, je treba najprej ugotoviti, ali in – glede na primer – koliko nacionalna zakonodaja, kot je ta iz postopka v glavni stvari, lahko vpliva na uresničevanje svobode opravljanja storitev in prostega pretoka kapitala (sodba z dne 21. junija 2018, Fidelity Funds in drugi, C-480/16, EU:C:2018:480, točka 32).

21 V tem primeru iz predložitvene odločbe izhaja, da kadar se bančne storitve opravijo za rezidente drugih držav članic kot Avstrije, so kreditne institucije s sedežem v Avstriji glede pristojbine za stabilnost in posebnega prispevka k tej pristojbini deležne različnega obravnavanja glede na to, ali te storitve opravljajo brez posrednika ali prek hčerinskih družb s sedežem v drugih državah članicah.

22 Hypothekbank pred Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče) trdi, da je to različno obravnavanje diskriminatorno ter lahko ovira opravljanje bančnih storitev v drugih državah članicah kot v Avstriji in prosti pretok kapitala.

23 V zvezi s tem je Sodišče že razsodilo, da se bančni posli, kot je dajanje kreditov v okviru poslovne dejavnosti, na celoma nanašajo tako na svobodo opravljanja storitev v smislu člena 56 PDEU in naslednjih kot na prosti pretok kapitala v smislu člena 63 PDEU in naslednjih (sodba z dne 3. oktobra 2006, Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, točka 43).

24 Poleg tega je treba spomniti, da kadar se nacionalni ukrep nanaša hkrati na svobodo opravljanja storitev in na prosti pretok kapitala, Sodišče na celoma preizkusi zadevni ukrep zgolj glede na eno od teh dveh svoboščin, če se izkaže, da je v okoliščinah zadeve v glavni stvari ena od njiju popolnoma drugotna v razmerju do druge in da se lahko nanjo naveže (sodba z dne 26. maja 2016, NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, točka 39).

25 Zdi se, da v okoliščinah zadeve v glavni stvari vidik svobode opravljanja storitev prevladuje nad vidikom prostega pretoka kapitala. Hypothekbank namreč s svojo argumentacijo, kot jo je povzelo predložitveno sodišče, poskuša uveljavljati, da dejstvo, da se za namene določitve pristojbine za stabilnost in posebnega prispevka k tej pristojbini upoštevajo bančni posli, ki jih brez posrednika opravlja s strankami iz drugih držav članic kot iz Avstrije, poveča strošek teh poslov, zaradi česar je čezmejna dejavnost manj privlačna. Taka posledica pretežno zadeva svobodo opravljanja storitev, medtem ko so uinki na prosti pretok kapitala le neizogibna posledica tega povečanja stroškov.

26 Zato se postavljeno vprašanje ne obravnava glede na člen 63 PDEU in naslednje o prostem pretoku kapitala, temveč glede na člen 56 PDEU in naslednje o svobodi opravljanja storitev.

Obstoj omejitve svobode opravljanja storitev

27 Poudariti je treba, da pristojbina za stabilnost in posebni prispevek k tej pristojbini ne glede na to, ali sta neposredni ali posredni davek, nista bila predmet harmonizacije na ravni Unije in torej spadata v pristojnost držav članic, ki morajo v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča to pristojnost izvrševati ob spoštovanju prava Unije (sodba z dne 1. decembra 2011, Komisija/Madžarska, C-253/09, EU:C:2011:795, točka 42).

28 Člen 56 ES nasprotuje uporabi vsakršnega nacionalnega predpisa, zaradi katerega opravljanje storitev med državami članicami postane težavnejše kot opravljanje storitev izključno znotraj države članice. V skladu s sodno prakso Sodišča člen 56 PDEU namreč zahteva, da se odpravijo vse ovire za svobodo opravljanja storitev, ki izhajajo iz tega, da ima izvajalec storitev sedež v drugi državi članici kot tisti, v kateri se storitev opravlja (sodba z dne 25. julija 2018, TTL,

C?553/16, EU:C:2018:604, to?ka 45 in navedena sodna praksa).

29 Nacionalni ukrepi, ki prepovedujejo, ovirajo ali zmanjšujejo privla?nost izvrševanja te svoboš?ine, so omejitve svobode opravljanja storitev (sodba z dne 25. julija 2018, TTL, C?553/16, EU:C:2018:604, to?ka 46 in navedena sodna praksa).

30 Pravica do svobodnega opravljanja storitev, ki jo državljanom držav ?lanic daje ?len 56 PDEU, vklju?uje tudi „pasivno“ svobodo opravljanja storitev, in sicer svobodo prejemnikov storitev, da gredo v drugo državo ?lanico, da bi tam prejeli storitve, ne da bi jih pri tem ovirale omejitve (sodba z dne 9. marca 2017, Piringer, C?342/15, EU:C:2017:196, to?ka 35).

31 V zvezi s tem je treba poudariti, da pristojbina za stabilnost in posebni prispevek k tej pristojbini nikakor ne povzro?ata razlikovanja glede na izvor strank niti glede na kraj opravljanja storitve. Za dolo?itev osnove za odmero teh dajatev glede na povpre?no nekonsolidirano bilan?no vsoto kreditnih institucij s sede?em v Avstriji se namre? upošteevajo vsi ban?ni posli, ki jih taka institucija brez posrednika opravi v Avstriji ali v drugi državi ?lanici.

32 Poleg tega zgolj dejstvo, da ti dajatvi lahko pove?ata strošek ban?nih poslov, ne more pomeniti ovire za svobodo opravljanja storitev. Kot je Sodiš?e presodilo, se namre? ?len 56 PDEU ne nanaša na ukrepe, katerih edini u?inek je povzro?itev dodatnih stroškov za zadevno storitev in ki na opravljanje storitev med državami ?lanicami vplivajo enako kot na opravljanje storitev v posamezni državi ?lanici (sodbi z dne 8. septembra 2005, Mobistar in Belgacom Mobile, C?544/03 in C?545/03, EU:C:2005:518, to?ka 31, in z dne 11. junija 2015, Berlington Hungary in drugi, C?98/14, EU:C:2015:386, to?ka 36).

33 Glede trditve, da naj bi obstajala diskriminacija ban?nih institucij s sede?em v Avstriji, ki ban?ne posle v drugi državi ?lanici opravljajo brez posrednika, v primerjavi s tistimi, ki ponujajo te storitve prek neodvisnih h?erinskih dru?b s sede?em v tej državi ?lanici, je treba navesti, da so se te zadnje navedene institucije odlo?ile izvrševati svobodo ustanavljanja, ki jim jo dajeta ?lena 49 in 54 PDEU, medtem ko imajo prvonavedene sede? le v Avstriji in opravljajo storitve, ki imajo ?ezmejni zna?aj in ki spadajo pod svobodo opravljanja storitev, ki jo zagotavlja ?len 56 PDEU.

34 V zvezi s tem je Sodiš?e že presodilo, da je treba razlikovati lo?eni podro?ji uporabe svobode opravljanja storitev in svobode ustanavljanja. V ta namen je treba ugotoviti, ali ima gospodarski subjekt sede? v državi ?lanici, v kateri ponuja zadevno storitev. ?e ima sede? v državi ?lanici, v kateri ponuja to storitev, spada na podro?je uporabe svobode ustanavljanja, kakor je opredeljena v ?lenu 49 ES. ?e pa, nasprotno, gospodarski subjekt nima sedeža v namembni državi ?lanici, je ?ezmejni ponudnik, ki spada na podro?je uporabe svobode opravljanja storitev (glej v tem smislu sodbi z dne 11. decembra 2003, Schnitzer, C?215/01, EU:C:2003:662, to?ki 28 in 29, in z dne 10. maja 2012, Duomo Gpa in drugi, od C?357/10 do C?359/10, EU:C:2012:283, to?ka 30).

35 Pojem „ustanavljanje“ v smislu dolo?b Pogodbe DEU o svobodi ustanavljanja namre? pomeni dejansko opravljanje gospodarske dejavnosti za nedolo?en ?as prek stalne poslovne enote v državi ?lanici gostiteljici. Ta pojem zato predpostavlja resni?no namestitev zadevne dru?be v tej državi ?lanici in opravljanje dejanske gospodarske dejavnosti v njej (sodba z dne 12. septembra 2006, Cadbury Schweppes in Cadbury Schweppes Overseas, C?196/04, EU:C:2006:544, to?ka 54).

36 Nasprotno pa, ?e se ponudnik storitve premesti v drugo državo ?lanico od tiste, v kateri ima sede?, dolo?be poglavja Pogodbe o storitvah in zlasti ?len 57, tretji odstavek, PDEU dolo?ajo, da ta ponudnik tam opravlja svojo dejavnost za?asno (sodbi z dne 30. novembra 1995, Gebhard, C?55/94, EU:C:1995:411, to?ka 26, in z dne 11. decembra 2003, Schnitzer, C?215/01,

EU:C:2003:662, točka 27).

37 V teh okoliščinah je državam članicam dovoljeno, da upoštevajo te razlike in zato za namene obdavčitve različno obravnavajo dejavnosti oseb in podjetij, ki spadajo na področje uporabe svobode ustanavljanja oziroma svobode opravljanja storitev in nanj na splošno vežejo različne pravne in ekonomske posledice.

38 Iz tega sledi, da nacionalna ureditev, kot je ta v postopku v glavni stvari, ne more ovirati ali zmanjšati privlačnosti izvrševanja svobode opravljanja storitev.

39 V zvezi z dvomi, ki jih je predložitveno sodišče podalo glede upoštevnosti sodbe z dne 5. februarja 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), na katero se je pred njim sklicevala tožena stranka iz postopka v glavni stvari, je treba opozoriti, da je Sodišče v točkah od 37 do 41 te sodbe in v točki 23 sodbe z dne 26. aprila 2018, ANGED (C-234/16 in C-235/16, EU:C:2018:281), presodilo, da obvezna dajatev, v zvezi s katero je določeno razlikovalno merilo, ki je na videz objektivno, ki pa v večini primerov glede na svoje značilnosti v slabši položaj postavlja družbe, ki imajo svoj sedež v drugih državah članicah in ki so v primerljivem položaju s tistimi, ki imajo svoj sedež v državi članici obdavčitve, pomeni posredno diskriminacijo na podlagi kraja sedeža družb, ki jo člena 49 in 54 PDEU prepovedujeta.

40 Vendar pa se Hypothekenbank, kot je razvidno iz točk 18 in 26 te sodbe, v sporu o glavni stvari ne more sklicevati na kršitev določb Pogodbe DEU o svobodi ustanavljanja.

41 Poleg tega je v okviru postopka iz člena 267 PDEU le predložitveno sodišče pristojno, da določi dejanski okvir, v katerega spadajo vprašanja, ki jih postavlja Sodišče (sodba z dne 10. julija 2018, Jehovan todistajat, C-25/17, EU:C:2018:551, točka 28).

42 Res je sicer Hypothekenbank v pisnem stališču, predloženem Sodišču, navajala, da v praksi regionalne kreditne institucije s sedežem v Avstriji v bližini meja te države članice bolj pogosto opravljajo storitve čezmejnne narave kot druge regionalne kreditne institucije s sedežem v tej državi članici, tako da naj bi pristojbina za stabilnost in posebni prispevek k tej pristojbini pretežno zadevala prvonavedene institucije. Tak položaj naj bi pomenil diskriminacijo, primerljivo s tisto, ki je bila obravnavana v sodbi z dne 5. februarja 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47). Vendar to, da je Hypothekenbank predložila le malo podatkov o bančnem sektorju v Avstriji, nikakor ne omogoča preveritve utemeljenosti njenih trditev. Teh podatkov predložitveno sodišče nikakor ni izpostavilo.

43 Ker torej ni izkazano, da bi lahko ureditev iz postopka v glavni stvari ustvarila položaj, ki je primerljiv s tistim, ki je bil obravnavan v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 5. februarja 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), ni treba preučiti možnosti, ali se sodna praksa, navedena v točki 39 te sodbe, po analogiji uporabi na področju prostega opravljanja storitev.

44 Glede na vse prej navedene preudarke je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 56 PDEU razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta iz postopka v glavni stvari, ker kreditnim institucijam s sedežem v Avstriji, ki – tako kot ta iz postopka v glavni stvari – svojim strankam iz drugih držav članic ponujajo storitve, vendar ne prek stalnih poslovnih enot s sedežem v teh državah članicah, nalaga plačilo dajatve, določene glede na „povprečno nekonsolidirano bilančno vsoto“, ki zajema bančne posle teh institucij neposredno z državljani drugih držav članic, medtem ko izključuje enake posle hčerinskih družb kreditnih institucij s sedežem v Avstriji, kadar imajo te hčerinske družbe sedež v drugih državah članicah.

Stroški

45 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloži o stroških. Stroški za predložitev stališ? Sodiš?u, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodiš?e (prvi senat) razsodilo:

?len 56 PDEU je treba razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta iz postopka v glavni stvari, ker kreditnim institucijam s sedežem v Avstriji, ki – tako kot ta iz postopka v glavni stvari – svojim strankam iz drugih držav ?lanic ponujajo storitve, vendar ne prek stalnih poslovnih enot s sedežem v teh državah ?lanicah, nalaga pla?ilo dajatve, dolo?ene glede na „povpre?no nekonsolidirano bilan?no vsoto“, ki zajema ban?ne posle teh institucij neposredno z državljani drugih držav ?lanic, medtem ko izklju?uje enake posle h?erinskih dru?b kreditnih institucij s sedežem v Avstriji, kadar imajo te h?erinske dru?be sedež v drugih državah ?lanicah.

Podpisi

* Jezik postopka: nemš?ina.